

הלכות

ספירת העומר

ומנהגי ימי העומר

מתוך הספר קיצור שו"ע ילקוט יוסף
עפ"י פסיקותיו של הרה"ג רבי עובדיה יוסף שליט"א

סימן תפט - הלכות ספירת העומר

א נאמר בתורה) ויקרא כא טו" (וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה". וקיבלו רבותינו ז"ל, שפירוש "ממחרת השבת" היינו מחרת יום טוב הראשון של פסח שהוא יום שבתון, ולא שבת בראשית, להוציא מלב הצדוקים שהיו אומרים ממחרת השבת זה שבת בראשית. לפיכך מצות עשה לספור ספירת העומר החל מליל ט"ז בניסן עד סוף שבעה שבועות. וכתב בשבולי הלקט) סימן רלו (בשם מדרש אגדה, תלה הכתוב יום חג השבועות בספירת העומר, שנאמר "שבעה שבועות תספור לך, ועשית חג שבועות לה' אלהיך", לפי שכאשר נתבשרו ישראל בצאתם ממצרים שהם עתידים לקבל התורה לסוף חמישים יום, שנאמר "בהוציאך את העם ממצרים" "תעבדון" את האלהים על ההר הזה", הרי נ' של תעבדון יתירה, לומר לך, לקץ של חמישים יום תעבדון את האלהים על ידי קבלת התורה. וישראל מרוב חיבתם לתורה היו מונים בכל יום ויום, ואומרים הרי עבר יום אחד, הרי עברו שני ימים, שלשה, ארבעה, וכו', כי היה הדבר בעיניהם כזמן ארוך, מרוב חיבתם הגדולה לקבלת התורה, ולכן נקבעה הספירה לדורות. ור' יהודה החסיד אמר, לפי שימים אלה ימי מלאכת השדה הם, ואין מי שיגיד לבני הכפרים החקלאים, אם אייר מלא או חסר, לכן אמרה תורה תספרו חמישים יום, ואחר כך מקרא קודש יהיה לכם. עכ"ל. [ילקוט יוסף מועדים עמוד תיב. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד ריב.]

ב ומכל מקום הואיל ונאמר) דברים טו ט" (שבעה שבועות תספור לך מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבועות", דהיינו משעת קצירת העומר, בזמן הזה שאין לנו קצירת העומר, ולא את קרבן העומר שהיה קרב בבית המקדש בט"ז ניסן, אין מצות ספירת העומר אלא מדרבנן, זכר למקדש. וכן היא דעת רוב הפוסקים] ומכללם: רבינו ישעיה, הרז"ה, הרוקח, התוס', מהר"ם מרוטנבורג, הרא"ש, רבינו ירוחם, הרשב"א, ארחות חיים, נימוקי יוסף, אהל מועד, האבודרהם, רבינו פרץ, הסמ"ק, הכל בו, העיטור. [ומרן הש"ע], כמבואר מדבריו בב"י בדין פתח על דעת לומר ארבעה וסיים חמשה. ולפיכך יש להשמיט מנוסח "לשם יחוד" שלפני ספירת העומר את הנוסח: "הרינו באים לקיים מצות עשה של ספירת העומר כמו שכתוב בתורה וספרתם לכם וכו'", מאחר שספירת העומר בזמן הזה מדרבנן. [ילקוט יוסף על המועדים עמוד תיב. וראה בדעת מרן אם ספירת העומר מה"ת או מדרבנן, בילקוט יוסף במבוא לספר איסור והיתר כרך ב', ובילקוט יוסף מועדים עמוד תרטו. ובירחון קול תורה תמוז תשס"ג עמוד יד. חזון עובדיה על הלי' יו"ט עמו' ריד.]

ג הנהגים לומר בנוסח "לשם יחוד" שלפני ספירת העומר, ביום האחרון של ספירת העומר את הפסוק "וספרתם לכם וכו' שבע שבתות תהיינה", יש להם על מה שיסמוכו. ורשאים אחר כך לספור את העומר בברכה, ואין למחות בידם. ומכל מקום לכתחילה נכון להשמיט פסוק זה, ודי לומר "הרי אנחנו באים לקיים מצות ספירת העומר וכו'". [יביע אומר ח"ג סי' כח. שו"ת יחווה דעת ח"ו סי' כט. ירחון קול תורה תשרי תשס"ד עמו' עג. חזון עובדיה הלי' יו"ט עמו' רטו.]

ד מי שברך על ספירת העומר, ובעת ברכתו היה סבור שהיום הוא כך וכך לעומר, ולפני שספר נזכר מיד שהיום אינו כך וכך, ימשיך ויספור את העומר, ולא יחזור לברך. [טור בשם ראב"י בסי' תפט הצריך לחזור ולברך, כיון דספירת העומר מן התורה. אבל בב"י כתב דכיון דספירת העומר מדרבנן יצא ידי חובה. וראה בילקוט יוסף במבוא לאיסור והיתר כרך ב', ובילקוט יוסף על המועדים עמוד תיד.]

ה במוצאי שבת סופרים העומר קודם ההבדלה. וכן כשחל יו"ט האחרון של פסח במוצ"ש, יספרו את העומר קודם ההבדלה. [יביע אומר ח"ד חלק אורח חיים סימן כג סק"ח.]

ו צריך לברך קודם שיספור העומר: "ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על ספירת העומר". ואף על פי שספירת העומר בזמן הזה מדרבנן, מכל מקום אפשר לומר בנוסח הברכה "וצונו", הואיל ונאמר בתורה "ושמרת לעשות ככל אשר יורוך", והוא כאילו הקדוש ברוך הוא בעצמו צונו לקיים מצות רבותינו ז"ל, ולכן שפיר יש לומר "וצונו". וכמו שמברכים בנוסח כזה על הדלקת

נרות חנוכה ועל נטילת ידים ושאר מצות דרבנן. ומכל מקום אם ספר ספירת העומר בלי ברכה יצא ידי חובתו, שאין ברכות מעכבות]. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תטו. חזון עובדיה על הלי יו"ט עמו' רטז.

ז מצות ספירת העומר בכל לשון שהוא מבין. ואף בלשון הקודש צריך לכתחילה להבין הספירה. ואם אינו מבין לשון הקודש, וספר בלשון הקודש לא יצא, ויחזור לספור בלשון שמבין בלא ברכה]. יביע אומר חלק ה' סימן יב סק"ד. חזון עובדיה על הלי יו"ט עמו' רלב.

ח נוסח הספירה הוא "לעומר" ולא "בעומר". וכשמגיע לשבעה ימים, אומר היום שבעה ימים לעומר, שהם שבוע אחד]. חזון עובדיה על הלי יו"ט עמו' ריט.

ט אין לברך שהחיינו על ספירת העומר, כיון שהספירה נתקנה זכר למקדש, וגם אין מברכים שהחיינו על מצוה שבדיבור]. חזון עובדיה על הלי יו"ט עמו' ריט.

י החבוש בבית האסורים בימי הספירה, והמקום מטונף, ואינו יכול לברך על ספירת העומר, רשאי לספור העומר בלי ברכה, ואף על פי שמצוה היא, ואין ראוי לכתחלה לעשותה במקום מטונף, מכל מקום כדי שלא יפסיד לגמרי המצוה לאחר שיצא מבית הסוהר, יכול לעשות כן]. שו"ת יביע אומר חלק ו' חלק יורה דעה סימן כט אות ה. חזון עובדיה הלכות יום טוב עמי' רלב.

יא נשים פטורות ממצות ספירת העומר, הואיל ויש לה זמן קבוע. וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות. ואם רצו לספור בלי ברכה רשאות. אבל אינן רשאות לברך, שהיא ברכה לבטלה. ועל פי הסוד טוב שהנשים לא תספורנה כלל העומר אף בלי ברכה]. ילקוט יוסף מועדים עמוד תטז. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רכ.

יב מצוה לחנך את הקטנים לספור את העומר בכל יום, ויש לחנכם לספור עם ברכה כדת. וקטן ששכח לספור איזה לילה בימי הספירה רשאי להמשיך לספור בברכה משום חינוך, כדי להרגילו לברך בכל שנה לכשיגדיל]. עיין בתוסי' ר"ה לג. סוף ד"ה הא, שהקטן אינו מזהר על לא תשא, וחייבים לחנכו במצות. שזו היא מצות החינוך להרגילו לברך. ומשום חינוך אפשר לסמוך על דעת רוב הפוסקים דכל לילה היא מצוה בפני עצמה. ועי' תוסי' פסחים (פח). ובספר נחל איתן (סוף פרק כט מהל' שבת). ובשו"ת פרי יצחק (סוף סימן יא). ובשו"ת יביע אומר חלק ב (חאו"ח סימן יג אות ג-ד-ה). ע"ש. ובילקו"י על המועדים עמוד תיז. ילקוט יוסף על הלכות תפילין מהדורת תשס"ד, סימן לו. ובילקו"י דיני חינוך קטן מהדורת תשס"ג עמוד רלד. ובחזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רכא.

יג קטן שהגדיל באמצע ימי הספירה ונעשה בר מצוה, אינו רשאי להמשיך לספור ספירת העומר בברכה. ואף שעד אותו יום ספר מדי לילה בלילה בברכה, משום מצות חינוך, אף על פי כן עליו להפסיק מלברך הלאה על ספירת העומר ביום שהגיע ל"ג שנה ויום אחד, מפני שכל ספירותיו שהיו בקטנותו אינן מוציאות אותו ידי חובתו לכשיגדל. כיון שאז היה פטור מכל המצות. ואפילו מצות חינוך דרבנן לא היתה מוטלת על הקטן עצמו אלא על אביו. ומכיון שפטור היה מן המצות קודם שיהיה בר מצוה, לא עלו לו ספירותיו בקטנותו לענין "תמימות" כדי שיוכל להמשיך לספור בברכה אחר שיגדל. והרי הוא גדול ומצווה על איסור ברכה שאינה צריכה, הילכך ישמע הברכה מהשליח צבור בכל לילה ולילה. ואחר כך יספור העומר עם הקהל. ומכל מקום אין למחות בקטן שהגדיל בימי הספירה אם ממשיך לספור גם אחר כך בברכה]. שו"ת יביע אומר חלק ג' סימן כז. שו"ת יחיה דעת חלק ג' סימן כט. וראה בילקוט יוסף על הלכות תפילין מהדורת תשס"ד סימן לו, ובילקו"י דיני חינוך קטן מהדורת תשס"ג, עמוד רלה, ובילקוט יוסף מועדים מהדורת תשס"ד עמוד תריז, תשובה ע"ד החולקים בזה. ועיין בחזון עובדיה על הלכות יום טוב עמי' רכא שסיים, דמכל מקום אין למחות ביד מי שמברך, דסו"ס איכא ספק ספיקא].

יד מצות ספירת העומר צריכה להיות מעומד. וסמכו חז"ל דין זה על הנאמר) בפרשת ראה טז. ט": (מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבועות", אל תקרי בקמה אלא בקומה. ומכל מקום אם מנה מיושב

יצא] הרמב"ם סוף הלכות תמידין ומוספין. ש"ע סימן תפט ס"יא ואחרונים. וכתב בכס"מ, דין זה שכתב בשם הר"י בן גיאת קבלה מפי רבותינו, ואסמכוה אקרא, וה"ד בא"א סק"ג.].

טו זקן או חולה שקשה להם לעמוד רשאים לספור העומר לכתחלה כשהם יושבים, שכל שעת הדחק כדעבד דמין]. ילקוט יוסף מועדים עמוד תיח. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רכו.].

טז מצוה על כל אחד ואחד מישראל לספור ספירת העומר בעצמו, שנאמר "וספרתם לכם", בלשון רבים, שתהיה ספירה בפי כל אחד. ומכל מקום אם נתכוון לצאת בספירת שליח צבור, וגם השליח צבור נתכוון להוציא, יוצא ידי חובתו בשמיעה, שהשומע כעונה]. ילקו"י מועדים עמוד תיח. ושם חקירה אם שומע כעונה יוצא י"ח מתורת דיבור, שדברי האומר מתייחסים לגמרי לשומע, כאילו הוא דיבר, ונחשב מבחינה הלכתית כדיבור ממש, או דתורת שמיעה עליו, ויוצא י"ח מדין שמיעה, והתורה חידשה שגם בשמיעה יוצאים ידי חובה. וראה עוד בחזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רכז.].

יז הואיל ונחלקו הפוסקים אם מצות צריכות כוונה, כמבואר בבית יוסף) סימן ס וסימן תקפט, (ולדברי האומרים שאין המצות צריכות כוונה, כל ששמע מהשליח צבור, או אדם אחר, את הברכה והספירה של העומר, אף על פי שלא נתכוון לצאת ידי חובה, נראה שיצא ידי חובה בשמיעתו, ולא יוכל לברך אחר כך כשיספור בעצמו. ואף על פי שההלכה היא שמצות צריכות כוונה כמבואר בשלחן ערוך) סימן ס ט"ד, (מכל מקום בספק ברכות יש לחוש להאומרים שאין מצות צריכות כוונה. הילכך טוב הדבר שיאמר בפירוש בתחלת ימי הספירה, "אני מכוין שבכל לילה מן הלילות של ספירת העומר בשנה זו, שלא לצאת ידי חובת הברכה והספירה של העומר בשמיעתי אותם מפי השליח צבור, או אדם אחר, אלא רק כשאברך ואספור העומר בעצמי]. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רל.].

יח זמן ספירת העומר בלילה, ואם שכח לספור בתחילת הלילה סופר והולך כל הלילה. ולכתחלה נכון לספור אחר צאת הכוכבים, והוא כשמונה עשר רגעים אחר שקיעת החמה). והוא כשלש עשרה וחצי דקות זמניות אחר שקיעת החמה. (וכן מנהג המדקדקים במצוות להמתין לצאת הכוכבים. וטוב שיקבעו סדר לימוד בין מנחה למערב, כדי שגיגע זמן קריאת שמע וזמן ספירת העומר. ומכל מקום ציבור שסיימו תפלת ערבית מיד אחר השקיעה, ואינם ממתינים עד צאת הכוכבים, וקיים חשש שחלק מן הציבור ישכח לספור העומר, ויפסידו לגמרי מצות הספירה, יכולים לספור העומר בברכה בבין השמשות, שהואיל וספירת העומר בזמן הזה מדרבנן, ספקא דרבנן לקולא]. ועוד שיש לצרף סברת רבי יהודה שמפלט המנחה הוא כדן לילה.]. אבל כל עוד שלא שקעה החמה אין לספור העומר בברכה בשום פנים. ואפילו בערב שבת לאחר קבלת שבת אין לספור קודם השקיעה]. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תכא. שו"ת יביע אומר ח"ו סימן לא. שו"ת יחוה דעת חלק א' סימן כג. חזון עובדיה על הלי יו"ט עמוד רלב.].

יט המתפלל ערבית עם הצבור מבעוד יום בימי הספירה, סמוך לחשכה, וסיימו התפלה בבין השמשות, וברצונם לספור מיד ספירת העומר בבין השמשות טרם ילכו לביתם, והיחיד הזה נוהג בכל לילה לספור העומר אחר צאת הכוכבים, כמנהג המדקדקים במצות, אך מאידך הוא חושש פן ישכח לספור בביתו, ויפסיד לגמרי את מצות ספירת העומר בשאר הלילות, טוב שיספור עם הצבור בלי ברכה, ויחשוב ויתנה בדעתו לאמר: אם אשכח לספור בלילה בביתי, הריני סומך על ספירה זו לצאת בה ידי חובתי, ואם אזכור בלילה לספור העומר, אני מכוין שלא אצא ידי חובת ספירת העומר במה שאני מונה עכשיו עם הצבור. ואז כשיזכור בלילה יספור בברכה כמנהגו הטוב לספור אחר צאת הכוכבים]. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רלג.].

כ מנהג יפה אף נעים בכמה קהלות מישראל שבימי הספירה בין מנחה לערבית קוראים מעט מפרקי אבות, ושומעים מפי תלמיד חכם מוסר השכל מענין הנאמר בפרקי אבות, דבר הלמד מענינו, וממשיכים בזה עד שגיגע זמן צאת הכוכבים, כדי שיספרו העומר בזמנו דהיינו אחר צאת הכוכבים. ונמצא מצוה גוררת מצוה, שבכדי לקיים המצוה מן המובחר לספור אחר זמן צאת הכוכבים, לומדים

תורה ברבים. וראוי לעשות כן בכל קהל. וכל המזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו]. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רלו.]

כא יש אומרים שנכון לספור מיד אחר קדיש תתקבל של ערבית, אבל בירושלים נוהגים לספור העומר

אחר סיום עלינו לשבת]. המנהג לספור אחר קדיש תתקבל מסתייע יפה מדברי רב האי גאון שבארחות חיים (אות ד). וכן כתב בספר נוה שלום חזן ובספר נהר מצרים. ומכל מקום אין אחר המנהג כלום. וראה בירחון קול תורה אלול תשס"ג עמוד כא, וחשון תשס"ד עמוד סד. וילקוט יוסף על המועדים מהדורת תשס"ד עמוד תרכה. חזון עובדיה על הלכות יו"ט עמוד רלה.]

כב אחר שסופרים העומר אומרים "הרחמן הוא יחזיר עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו".

והטעם לפי שאין לנו עתה אלא הזכרה לבית המקדש, אבל לשופר ולולב יש עשייה]. תוס' מגילה (כ. כ.). מחזור ויטרי (עמוד שא). ושבולי הלקט (סי' רלד). חזו"ע על יום טוב עמוד רלה.]

כג נוהגים לומר למנצח בנגינות מזמור שיר ואנא בכח]. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תכב.]

כד נחלקו הראשונים אם מצות ספירת העומר היא מצוה אחת המתמשכת על פני ארבעים ותשע יום, וזה מה שנאמר בתורה: תמימות תהינה, וממילא אם שכח יום אחד חיסר במצוה ואינו יכול לספור, שאין כאן תמימות. או שמצוה זו היא מצוה בפני עצמה בכל לילה. ולכן לדינא אם שכח או הזיד ולא ספר ספירת העומר אפילו רק לילה אחד, אינו יכול יותר לברך על ספירת העומר מהלילה שלאחר מכן והלאה, אלא יספור בלא ברכה. דספק ברכות להקל. וכן אם טעה ומנה מספר אחר, ולא נזכר עד הלילה השני, אינו יכול לספור עוד בברכה. וכל זה כששכח לספור לילה ויום, אבל אם נזכר ביום יספור המנין של אותו יום בלא ברכה, ושוב יוכל לספור בלילות שלאחר מכן בברכה. והוא הדין אם שכח כמה לילות ובכל פעם נזכר ביום וספר) בלי ברכה, (חוזר וממשיך לספור מכאן ואילך בברכה]. שו"ת יביע אומר חלק א' חלק יורה דעה סימן כא אות ו'. וחלק ג' סימן טז אות ז'. וחלק ד' סימן מג סק"ז. וחלק ג' סימן כח.]

כה מנהג נכון בירושלים, לספור העומר בבית הכנסת בשחרית בלי ברכה, שאם יש מי ששכח לספור

בלילה, יספור בשחרית, ויועיל לו שמכאן ולהבא יספור בברכה]. ילקו"י מועדים.]

כו מי ששכח לספור ספירת העומר לילה ויום, שהדין הוא שאינו סופר עוד בברכה, ועמד כשליח ציבור

בתפלת ערבית, אין לו לספור ספירת העומר להוציא אחרים ידי חובתם, שכל מי שאינו מחוייב בדבר אינו מוציא אחרים ידי חובתם. והדין כן אף באדם נכבד]. שו"ת יביע אומר ח"ח חלק אורח חיים סי' מו סק"ב. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רמה.]

כז אם טעה במנין הספירה) במנין הימים והשבועות, (ולא נזכר עד הלילה שאחריו, דינו כמי שלא ספר כלל.

ואם נזכר באותו ערב, אם הפסיק בינתים, או ששהה כשיעור "שלום עליך רבי", חוזר וסופר "בברכה". ואם נזכר ביום, סופר ביום בלי ברכה. ומכאן ואילך יספור בברכה]. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רנ.]

כח מי שנסתפק אם ספר העומר בלילה הקודם, וביום הקודם לא נזכר מספירת העומר כלל, (או שנסתפק אם ספר

אתמול את המספר הנכון או לא), ולא ספר ביום את המספר הנכון, (בכל זאת יוכל לספור מכאן ולהבא בברכה, מטעם ספק ספיקא, שמא באמת ספר העומר בלילה הקודמת, ואם תמצא לומר שלא ספר, שמא הלכה כדעת ר"י בעל התוספות, שכל לילה ולילה מצוה בפני עצמה היא. ונוסף על זה שיש לנו דעת הרמב"ם והראב"י דסבירא להו שעיקר מצות ספירת העומר גם בזמן הזה מדאורייתא, וספיקא דאורייתא

לחומרא]. שו"ת יביע אומר ח"ב חזו"ד סי' ב' סק"ג. וח"ד אור"ח סי' מג סק"ג. והוא ע"פ דברי תרומת הדשן סי' לו. וי"א שגם דעת הר"י כן, אלא שא"ז מוכרח כ"כ, ומש"ה מרן פסק כד' הרא"ש דספח"ע מדרבנן. וראה בזה בחזו"ע יום טוב עמוד רלח. ובילקו"י מועדים מהדורת תשס"ד עמוד תריז, ובירחון

כט וכן אם היה עומד בבין השמשות] אחר השקיעה, [ונזכר בבירור שלא ספר אמש ספירת העומר, וגם במשך היום לא נזכר מזה, יספור מיד הספירה של אמש בלי ברכה, ואחר צאת הכוכבים יספור בברכה. ונכון שבאופן כזה יזהר שלא יספור העומר בכל יתר הלילות אלא לאחר צאת הכוכבים, שלא יהיה כתרתי דסתרי. וכל זה דוקא באופן שזכר בבין השמשות שלנו, שהוא שלש עשרה וחצי דקות זמניות אחר השקיעה, אבל אם נזכר לאחר מכן, אף על פי שהוא נוהג להחמיר במוצאי שבת כדעת רבינו תם, אין לצרף בזה סברת ר"ת וסיעתו להרשות לו לספור מכאן ואילך "בברכה". אלא מכאן ואילך יספור בלא ברכה. שספק ברכות להקל]. שו"ת יביע אומר ח"ד סי' מג. וח"י חאו"ח סי' לח עמוד סט. ושם דחה דברי מי שהצריך שיהיו ב' הספיקות שקולים. וראה עוד בחזון עובדיה על יום טוב עמוד רלח .]

ל מיום שביעי ואילך צריך לספור גם שבועות, ונחלקו הפוסקים אם די בספירת הימים, או שספירת שבועות מעכבת, ואם ספר הימים ולא ספר השבועות, או שבועות ולא ימים, דעת מהר"ש הלוי בתשובה) סימן ה (שלא יצא. וכן כתב הפרי חדש) סימן תפט סוף סי"א. (והמגן שאול) סימן כ. (אולם הכנסת הגדולה) בהגהות בית יוסף סימן תפט (חלק עליו ופסק דבדיעבד יצא. וכן כתבו המגן אברהם) סי"ד, (והחק יעקב) סי"ח. (ואם נזכר באותו לילה יחזור ויספור בלא ברכה, ואם לא נזכר עד הלילה שאחריו ימנה משם והלאה בברכה, כדין המסופק אם ספר העומר, שסופר בברכה מטעם ספק ספיקא. והוא הדין למי שטעה במספר הימים, ולא טעה במספר השבועות, או להיפך, שטעה במספר השבועות ולא טעה במספר הימים, שאם לא נזכר עד הלילה שאחריו, סופר מכאן ואילך בברכה. דשמא כל יום מצוה בפני עצמה, ואף אם תאמר שכל הלילות הם מצוה אחת, שמא די בספירת הימים). ילקוט יוסף על המועדים עמוד תכד. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רנא .]

לא מי שמסופק כמה היום לעומר, ואינו יכול לברר], כגון שנמצא במדבר או בעיר שאין שם ישוב יהודי, [יספור מספק את ב' הספירות בזה אחר זה בלי ברכה), כדי שלא יהיה חשש הפסק בין הברכה למצוה (ולמחרת בלילה לאחר שיתברר לו המספר האמיתי, יספור מכאן ואילך בברכה). שו"ת יביע אומר חלק ח (חאו"ח סימן מה). ילקוט יוסף על המועדים (עמוד תכד). חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רנג .]

לב אונן שמתו מוטל לפניו שפטור מכל המצוות שבתורה], אפילו אם מסר את הטיפול בקבורה לחברא קדישא, [ולכן לא ספר ספירת העומר בלילה, יספור ביום בלי ברכה לאחר קבורת המת, ואז יספור מכאן ולהבא בברכה. ואם לא ספר גם ביום, יספור מכאן ולהבא בלי ברכה. ואם האונן רואה שישאר באנינותו לילה ויום, כגון שבית הקברות רחוק מן העיר, וכיוצא בזה, יספור ספירת העומר בלי ברכה, בעודו אונן), לאחר שנמסר המת לחברא קדישא, (ויועיל לו לספור בשאר הימים בברכה). ילקוט יוסף על המועדים עמוד תכה. ילקוט יוסף על הלכות אבלות מהדורת תשס"ד עמוד קצט, ובסוף הספר, ובירחון קול תורה קובץ ז', תשס"ה, עמוד צה. ושם דחה מ"ש בזה בחיים וחסד. וע"ע בחזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רמד .]

לג וכן חולה שלא ספר את העומר בלילה, יספור ביום בלי ברכה, ואז יוכל להמשיך לספור בברכה. ואם לא ספר גם ביום, יספור מכאן ולהבא בלי ברכה). ילקוט יוסף על המועדים עמוד תכה .]

לד ספירת העומר צריכה להיות בדיבור בפיו ובשפתיו, אבל בהרהור לא יצא, שהרהור לאו כדיבור דמי). משנה ברורה בבאור הלכה סימן תפט. (ואם הרהר בלבד, יכול לברך אח"כ, ולספור ספירת העומר בבטוי שפתיים). ועיין בשו"ת יביע אומר חלק ד' חאו"ח סימן ג אות יז. (ולכתחלה צריך להשמיע לאזנו, ואם לא השמיע לאזנו יצא). עיין בשו"ת יביע אומר שם סימן יח. ודו"ק. חזון עובדיה על הלי יו"ט עמוד רמג .]

לה הכותב במכתב בלילה "היום טו"ב לעומר", ושכח לספור העומר בפיו לילה ויום, סופר בשאר

הלילות בברכה]. ילקוט יוסף מועדים עמוד תכו. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רמג.]

לו מי ששאל אותו חבירו אחר השקיעה, כמה הלילה לספירת העומר? ישיבנו: אתמול היה כך וכך לספירה, שאם יאמר לו היום כך וכך (אפילו בלשון לעז) (לא יוכל לברך אחר כך על ספירת העומר, משום דקיימא לן שאם מנה ולא בירך יצא. ומכל מקום אם ענה רק המספר של הלילה ההוא, ולא אמר תיבת "היום" יוכל לחזור ולספור בברכה. אבל אם אמר היום כך וכך, אפילו ענה בלשון לעז, אינו יכול לברך על העומר באותו לילה. וכן אם ענה לו "היום כך וכך לעומר", אף על פי שלא כיון בליבו לצאת ידי חובה, מכל מקום אין לו לחזור ולספור שוב בברכה. אך אם בשעה שאמר היום כך וכך נתכוון בפירוש שלא לצאת ידי חובה, חוזר וסופר בברכה]. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תכה. יחזה דעת חלק ו' סי' כט. חזו"ע על הלי' יו"ט עמ' רמו.]

לז הלומד בשלחן ערוך אחר השקיעה] קודם צאת הכוכבים [בליל שמיני לספירה, לפני שספר את העומר, וקרא מה שכתוב בשלחן ערוך: וביום השמיני יאמר היום שמונה ימים לעומר שהם שבוע אחד ויום אחד, רשאי לחזור ולספור את העומר בברכה אחר צאת הכוכבים]. יחזה דעת חזו"ע סי' כט. ילקו"י מועדים עמ' תכו. חזון עובדיה על יו"ט עמ' רז. ומשמע דאם אירע כן אחר צאה"כ לא יברך.]

לח מי שחבירו שאל אותו כמה הלילה לעומר, ואמר מחר יהיה כך וכך, נראה שיספור אחר כך בברכה). ועיין בשו"ת ויען אברהם (סימן לה) מה שכתב בזה. (וכל זה קודם שיגיע למספר שבועות, אבל אם היה משבוע אחד ואילך, והשיב רק מספר הימים בלא שבועות, חוזר וסופר בברכה באותו ערב. משום ספק ספיקא]. חזון עובדיה על הלי' יום טוב עמוד רמו.]

לט ולכן אם אמר לחבירו אחר שקיעת החמה של יום ל"ב לעומר, אל תאמר וידוי כי הלילה ל"ג לעומר, יוכל לחזור ולספור בברכה, שהרי לא ספר שבועות. ועוד שלא ספר המספר רק בראשי תיבות, ובה יש לומר דלא יצא. ועוד שאין כוונתו לומר מנין ספירת העומר כלל, אלא לומר שהוא יום טוב כדי שלא יאמר וידוי] כנסת הגדולה. (וכן עיקר]. עיין בשו"ת ויען אברהם (סוף סימן לה). שו"ת יביע אומר חלק ד' (סימן מג סק"ט). יחזה דעת חלק ו' (סימן כט). חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רמו.]

מ מי ששכח לספור את העומר בליל ל"ג בעומר, וביום אמר לחבירו "היום ל"ג בעומר", או שתקן את השליח ציבור כשבא לומר תחנון, ואמר לו "היום ל"ג בעומר", יוכל לספור אחר כך בברכה, על סמך זח]. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תכו. חזון עובדיה שם.]

מא מי ששכח לספור ספירת העומר בליל ששי, ולמחרת התפלל ערבית וקיבל שבת מבעוד יום, וזכר לאחר שהתפלל ערבית, וטרם שקעה השמש, יספור בלי ברכה, ויוכל אחר צאת הכוכבים של שבת לספור בברכה את ספירת העומר של שבת. וכן שאר הלילות ימנה בברכה]. יביע אומר חלק ד' סימן מג סק"ח. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רמב.]

מב בירך על דעת שהיום ארבעה ימים לעומר, וסיים את הברכה במחשבה שהם חמשה ימים לעומר, יצא, אפילו אם היה היום ארבעה ימים לעומר. וכל זה כשספר את מספר היום באופן הנכון, ורק בברכה חשב אחרת. ואם חשב בברכה שהיום ארבעה ימים לעומר, וספר שהיום חמשה ימים לעומר, יש אומרים שצריך לחזור ולברך, כי סוף סוף מספר שאינו נכון. ויש חולקים, ולמעשה יחזור ויספור בלא ברכה]. ילקו"י מועדים מהדורת תש"ד עמוד תרטו.]

מג בימי הספירה חצי שעה קודם שקיעת החמה לא יאכל סעודה של פת או עוגה יותר משיעור כביצה) בלי קליפתה, (ואפילו התפלל כבר מנחה, כל עוד לא קיים מצות ספירת העומר. ואם התחיל בסעודה בהיתר, דהיינו קודם לכן, והגיע זמן ספירת העומר, אינו צריך להפסיק מסעודתו, לספור העומר, אלא יספור העומר כשיסיים סעודתו. אבל אם התחיל באיסור, כיון שאין טורח כלל להפסיק, פוסק מסעודתו וסופר ספירת העומר. ומותר לכתחלה לטעום פירות וכיוצא בזה לפני ספירת העומר. וכן פת או עוגה מותר עד שיעור כביצה) [בלי קליפתה, כחמישים גרם]. [ילקו"י מועדים עמ' תכו. חזון עובדיה יום טוב עמ' רמה].

סימן תצג - מנהגי ימי ספירת העומר

א המנהג בכל תפוצות ישראל שלא לשאת אשה בימי הספירה מפסח ועד ל"ד לעומר, מפני שבאותו פרק זמן מתו באסכרה עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא, ונשאר העולם שמם, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם, והם רבי מאיר ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי שמעון, ורבי אלעזר, והם הם שהעמידו את התורה מאותו הדור והלאה). יבמות סב. (ונהגו העם להתאבל על תלמידי רבי עקיבא שמתו, ולהמנע משמחה. ובהיות שפסקו למות בפרוס עצרת). כלומר, חצי חודש, דהיינו חמשה עשר יום קודם חג השבועות, שהוא ל"ד לעומר, (מותרים לישא מאותו יום ואילך. וכן המנהג פה עיה"ק ירושלים ת"ו, אצל כל הספרדים ועדות המזרח, ואף ביום ל"ד בבוקר מותר. ואחינו האשכנזים נוהגים כמו שכתב הרמ"א להתיר לעשות נישואין רק בל"ג בעומר). והמיקל גם בל"ג לעומר יש לו על מה שיסמוך. ונאף שבכמה מקומות נהגו כן גם הספרדים, שאין מתירים לערוך נישואין אחרי ל"ד בעומר, מכל מקום המנהג אצל הספרדים בארץ ישראל אינו כן, ומותרים בנישואין מיום ל"ד לעומר והלאה, כדעת מרן שקבלנו הוראותיו. וראוי להורות לכל רושמי נישואין של הרבנות בארץ ישראל שאם באים לפנייהם מהספרדים ועדות המזרח להרשם לנישואין לפנייהם, ויבקשו לישא בל"ג לעומר, יעירו תשומת לבם שאין מנהג הספרדים כן, אלא מנהגם כמו שכתב מרן הבית יוסף) סימן שצג (בשם הרשב"י, שאין לערוך נישואין לפני ל"ד לעומר, כדין תספורת שאין להתיר התספורת אלא ביום ל"ד בבוקר, מדין מקצת היום ככולו. ובשעת הדחק אפשר לעשות הנישואין בל"ג לעומר בערב, אחר צאת הכוכבים של ליל ל"ד, שבזה יש לומר מקצת היום ככולו, גם בלילה. ומיום זה מותר להם לערוך נישואין בכל יום ויום, וכל עדה תחזיק במנהגיה). ילקוט יוסף מועדים. חזון עובדיה על יום טוב עמו' רנה.]

ב אם החתן ספרדי והכלה מבנות אשכנז, או להיפך, הולכים בזה אחר העדה של החתן, בין להקל ובין להחמיר. שהכל תלוי בחתן שהוא מחוייב בפריה ורביה. ובו תלוי עיקר השמחה, ואין הדבר תלוי בכלה). ומה גם שמאז הנישואין אשה אשכנזיה הנישאת לספרדי נטפלת אליו בכל הדינים והמנהגים. (ואם יש חשש שיבואו לידי איסורים, יש להקל). שו"ת יביע אומר חלק ה' עמו' שמט. שו"ת יחיה דעת חלק ג' סי' לא.]

ג מעיקר הדין מי שלא קיים פריה ורביה, דהיינו שאין לו בן ובת, (יכול לישא אשה בתוך ימי הספירה, ומכל מקום גם בזה נהגו שלא לישא אשה כלל עד ל"ד לעומר, ואין לשנות המנהג. אולם אם יש שעת הדחק גדול יש להסתמך על עיקר הדין ולהתחשב בזה בתור הוראת שעה, כדי להתיר הנישואין. ואם אפשר טוב לעשות הנישואין בראש חודש אייר). שו"ת יביע אומר חלק ג' סימן כו סק"ד. חלק ה' סימן לח. חזו"ע על יו"ט עמוד רנו.]

ד מותר להחזיר גרושתו מן הנישואין בימי העומר. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רנח.]

ה חתן ספרדי שלא קיים מצות פריה ורביה, שנרשם לנישואין בל"ג לעומר, מחוסר ידיעה, ושלה הזמנות לכלולותיו, רשאים לערוך לו חופה וקידושין בל"ג לעומר.

ו מותר לחתן להסתפר ביום חופתו בתוך ימי הספירה). שו"ת יביע אומר ח"ה או"ח סי' לח.]

ז בשנה שחל ל"ג לעומר בערב שבת מותר להקדים הנישואין בליל ל"ג בעומר, ליל ששי, לחתן שלא קיים פריה ורביה, ובאופן שיש צורך להקדים הנישואין לערב שבת. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תכח.]

ח גם הנוהגים להקל בכל ימות השנה לשמוע שירי קודש המלווים בכלי נגינה, דרך הרדיו והרשם קול, נכון שיחמירו בימי הספירה שלא לשמוע בהם שירים המלווים עם כלי נגינה, או שמיעת כלי שיר מטייפ. ומכל מקום שירה בפה כשהיא דרך הודאה להשי"ת, בלי כלי נגינה, מותרת אף בימים אלה, ומכל שכן שמותר להשמיע נעימה בתפלה, או בשעה שעוסק בתורה, וכל שכן בשבתות שבתוך ימי הספירה או שבתוך ימי בין המצרים, [ואין להחמיר בזה כלל. ובשמחת מצוה כגון מילה] אפילו שלא בזמנה, [או פדיון הבן] אפילו שלא בזמנו, [או סיום מסכתא, או בר מצוה] ששלמו לו י"ג שנה ביום זה, (מותר לשמוע שירי קודש המלווים בכלי נגינה, שכל שהיא שמחת מצוה יש להקל בדבר. ולכן מותר להשתתף בתהלוכה ללוות הכנסת ספר תורה בימי הספירה, עם כלי זמר]. חזו"ע על יו"ט עמ' רנט.]

ט בליל ל"ג בעומר ולמחרתו נוהגים להקל לשמוע שירים מכלי נגינה, וכל שכן מטייפ, לכבוד ההילולא של התנא רשב"י ע"ה]. חזון עובדיה על יום טוב מהדורת תשס"ג, עמוד רנח.]

י מותר לעשות אירוסין, הנקראים "תנאים" בימי הספירה, וימעטו בשמחה, שיהיו רק משוררים בפה, ולא בכלי שיר, ומותר לחלק מגדנות ומיני מתיקה. אבל ריקודים ומחולות של רשות אסורים בימי הספירה]. מגן אברהם (ריש סימן תצג). ואחרונים שם. ובקובץ נועם כרך י"א (עמוד קמ). ע"ש. [וריקודים מעורבים] בנים ובנות [אסורים לעולם, והוא עוון חמור]. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תל. ובחומר ריקודים מעורבים ראה באוצר דינים לאשה ולבת עמוד תשצז.]

יא פשט המנהג בכל ספרד שלא להסתפר בימי הספירה עד יום ל"ד לעומר בבוקר, ואינם מסתפרים ביום ל"ג בעומר כמנהג האשכנזים, אלא בל"ד לעומר בבוקר. ולאחר מכן מותר להסתפר בכל עת שירצה]. יביע אומר ח"ג סימן כו. ויחווה דעת ח"ד סימן לב אות כ.]

יב החרדים לדבר ה' נזהרים גם לגבי גילוח הזקן, שלא לגלח בימי העומר. ואמנם יש אנשים שהדבר קשה להם מאד להמתין כל כך לגילוח הזקן, ולכן נהגו היתר לגלח בראש חודש אייר. וסמכו על הגאון הרדב"ז שהתיר בזה. והנהגים לחוש לצואת רבי יהודה החסיד ואינם מסתפרים כלל בשום ראש חודש יכולים להתגלח בערב ראש חודש אייר. ובשנה שחל ראש חודש אייר ביום ראשון יכולים להתגלח בערב שבת שלפני זה. ויש אומרים שאם מצטער הרבה כשאנו מגלח זקנו בעומר, והוא במקום צורך גדול, יש להקל לו לגלח הזקן בכל ערב שבת לכבוד שבת, כי לא דיברו הפוסקים בגילוח הזקן כלל בזמנם. ומכל מקום טוב וראוי מאד להחזיק במנהג זה שלא לגלח גם הזקן. וכן נהגו כיום בני הישיבות ובעלי הבתים הקובעים עתים לתורה]. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תלא. יבי"א חלק ב' סימן טז חאהע"ז. שו"ת חזון עובדיה חלק א' עמוד כב.]

יג אם חל ל"ג בעומר בערב שבת, מותר גם לבני ספרד להסתפר בל"ג בעומר מפני כבוד השבת. ואם יש לו סיבה כל שהיא המונעת אותו מלהסתפר בערב שבת ביום, מותר להסתפר בליל ששי לכבוד שבת. וכן מותר לערוך נישואין לחתן שלא קיים מצות פריה ורביה, בליל ששי שהוא ליל ל"ג בעומר]. יחווה דעת חלק ד' עמוד קעט.]

יד אם חל ברית מילה בתוך ימי הספירה, מותר לאבי הבן ולסנדק ולמוהל להסתפר ולהתגלח באותו יום, הואיל ויום טוב שלהם הוא. ואם יש סיבה המונעת את בעלי הברית מלהסתפר ביום המילה, יכולים להקדים ולהסתפר אף ביום שלפני המילה. וכן אם חל המילה ביום א' רשאים להסתפר ביום ו'. [חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רסד.]

טו חתן בר מצוה מותר לו להסתפר לכבוד חגיגת הבר מצוה הנערכת עבורו בימי העומר.

טז יש נוהגים שלא להסתפר ולא להתגלח אלא ביום מ"ט לעומר, ערב חג השבועות, ואפילו אם חל ברית מילה בתוך ימי הספירה אינם מסתפרים כלל. ומנהג זה הוא על פי תורת הקבלה, ואינו אלא למצניעים ההולכים תמיד על פי הסוד, אבל מנהג רוב הקהילות להסתפר ביום ל"ד בעומר. ומי שנהג כן ורוצה לבטל מנהגו ולנהוג כדברי מרן להסתפר ביום ל"ד לעומר, יעשה התרה על מנהגו, וישוב לנהוג כדעת הפוסקים. והוא הדין לענין תספורת ביום המילה]. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תלא.]

יז אף למנהג המקובלים, כשחל שבת בערב חג השבועות מסתפרים בערב שבת, ולא יכנסו לרגל כשהם

מנוולים .

יח אין הנשים בכלל איסור התספורת בימי העומר]. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רסא .]

יט כל המותרים להסתפר בחול המועד), כגון, היוצא מבית האסורים, והבא ממדינת הים, (מותרים להסתפר גם בימי הספירה .

כ מותר לגזוז צפרנים בימי הספירה]. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד רסג ד"ה ולענין]

כא נהגו מקצת נשים להמנע בימי הספירה מעשיית מלאכה, כגון סריגה ותפירה וכיוצא בזה, משקיעת החמה ואילך, לאות אבל על תלמידי רבי עקיבא. ויש אומרים שאין לאסור להן אלא עד אחר ספירת העומר. ונשים שנהגו לסרוג או לארוג או לתפור בזמנים אלו אין למחות בהן, כי אין בזה חיוב כלל רק מנהג בעלמא. ומי שלא נהג לא נהג. ומכל מקום, אין להחמיר על נשים המתפרנסות ממלאכת סריגה ותפירה וכיו"ב]. ילקוט יוסף מועדים עמוד תלג .]

כב יש להקל לברך שהחיינו על פרי חדש בימי הספירה, בין בחול בין בשבת. ואף מי שנהג להחמיר שלא לברך שהחיינו בימי הספירה על פרי חדש, יוכל לבטל מנהגו אף בלי התרה, אפילו אם היה יודע שהוא חומרא]. ילקו"י שם. חזון עובדיה על יום טוב עמוד רנט .]

כג אולם לענין לבשת בגד חדש בימי הספירה, טוב לחוש ממדת חסידות למה שכתב בספר יוסף אומץ) יוזפא, סימן תתמה, (שמיום ראש חודש אייר ואילך נוהגים להחמיר שלא ללבוש בגד חדש. וכשיש צורך, יש להדר ללבוש הבגד החדש בשבת שבתוך ימי הספירה, ויברך עליו שהחיינו. ובמקום שמחת בר מצוה או ברית מילה בימי הספירה, יש להקל בזה בפשיטות]. והיינו בבגד חדש ששמח בו ומברכים עליו בכל השנה שהחיינו, כגון חולצה ומכנסים וכדומה, אבל בגדי זיעה חדשים, או גרבים, בלאו הכי אין מברכים עליהם שהחיינו. ונאפילו לתקן ולתפור בגדים חדשים נוהגים איסור. ויש מקילין בזה, וטוב לחוש לזה ממדת חסידות]. יב"י"א ח"ג ס"י כו. יחו"ד א' ס"י כד .]

כד גם במקומות שנהגו איסור לתפור בגדים חדשים בימי הספירה, מותר לתקן ולתפור ולקנות מלבושים חדשים בימי הספירה לחתן העושה נישואין בל"ג בעומר, למנהג אשכנז, או ל"ד בעומר למנהג ספרד. וכל שכן אם החתן לא קיים מצות פריה ורביה. ואין בזה מנהג להחמיר]. יביע אומר חלק ג' חלק אורח חיים סימן כו סק"ד. חזון עובדיה על יום טוב עמו' רסא .]

כה מי שנזדמן לו להכנס לדירה חדשה בימי הספירה, מותר לו להכנס ולדור בתוכה. ואין להקפיד לדחות כניסתו עד אחר ל"ג לעומר. ואפילו בדירה לשם הרווחה. וכן רשאי לסייד ולצבוע הדירה, או לעשות טפטים לנוי בימי הספירה, בטרם יכנס עם משפחתו לדירה. ויכול לעשות סעודה של חנוכה הבית בימי הספירה, ויאמרו שם דברי תורה, והלימוד של חנוכה הבית, שאז הוא סעודת מצוה, וכל שכן בארץ ישראל שהיא מצוה מצד עצמה. ויכול לברך שהחיינו בימי העומר על כניסתו לדירה החדשה, בלבשת בגד או פרי חדש, אולם בעת חנוכה הבית אין לשמוע שירים מכלי שיר, אף מטייף, עד ל"ד בעומר]. יחזה דעת ח"ג סימן ל .]

כו יש נוהגים להמנע מלצאת לדרך בימי הספירה, אולם להלכה אין להקפיד בזה כלל, ובפרט במקום הצורך. וכן אין להקפיד מלרחוץ בנהר בימים אלה). זולת במקום שנהגו להחמיר]. (ילקוט יוסף על המועדים עמוד תלד. חזון עובדיה על הלכות יום טוב עמוד עדר .]

כז יום ל"ג בעומר הוא יום שמחה וחדוה לכבוד התנא רשב"י. שהוא יום ההילולא של רשב"י. ואיתא בשעה"כ (דף פז). שטעם השמחה שבו ביום סמך רשב"י את חמשת תלמידיו, ונתגלה שם קדוש [אכדי"י"ס], שהוא חילוף שם אלוקים. ובספר פרי עץ חיים יש גירסא "יום שמת" בו רשב"י. ובספר עד הגל הזה כתב שיש לגרוס "יום שמחת רשב"י". וכ"ה בדפוסים ישנים. וע"ע במאירי יבמות סב: ובביאורי הגר"א תצג סק"ב. שיו"ב המלוקט ס"י תצג סק"א, טוב עין ס"י יח פ"ז. ויש לזה סימוכין בפוסקים, ולכן נוהגים לערוך לימוד בליל ל"ג בעומר במנין, וללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בש"ס ובזוה"ק. ומנהג יפה הוא. ויש נוהגים ללכת על קבר רשב"י במירון, וההולכים למירון יתרחקו מקלות ראש וכדומה, ובמקום גילה שם תהא רעדה. ובזמננו טוב יותר לבקר אצל ציון קבר רשב"י בזמן אחר, כי בעוה"ר בזמן האחרון אין הצניעות נשמרת במקום זה בל"ג בעומר. ומלבד כל זה יש נוהגים לשחוט שם בהמות ולאכול, מבלי לבדוק אם

השוחט הוא בר סמכא, וגם רבו המכשולות בענין הניקור מחלב דאורייתא שהוא איסור כרת, ושומר נפשו ירחק משם ביום זה. וימי פטירת שאר צדיקים אינם ימי שמחה כיום ל"ג בעומר, אלא הם ימי תענית וצער]. יביע אומר חלק ג' סימן יא. יחווה דעת חלק ה' סימן לה.]

כח אין אומרים וידוי ותחנונים ביום ל"ג בעומר .

כט יש נוהגים לקחת את ילדיהם הקטנים שהגיעו לגיל שלש שנים למירון בל"ג לעומר כדי שישתפרו תספורת ראשונה בשמחה ובשירים סמוך לקברי התנאים הקדושים רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ויש סמוכים למנהג זה מדברי המקובלים. ואף בבית הכנסת מותר לעשות כן. ברם, בזמן האחרון שאין הצניעות נשמרת במקום הקדוש אשר במירון, בל"ג לעומר, שומר נפשו ירחק מהם, ושב ואל תעשה עדיף]. יחווה דעת ח"ה סי' לה.]

תורה לכל השנה. ואם אינו בר הכי, ישתדל לשמוע חידוש שלא ידע קודם]. ילקוט יוסף מועדים שם.]